

บรรณาธิการแถลง

สวัสดิ์ค่ะ

บทความในวารสารฉบับนี้มีความแตกต่างกันพอสมควร บทความบางเรื่องเน้นการวิเคราะห์ปัญหาที่กำหนดไว้ในรายละเอียด ดังเช่นบทความของ William R. Ball และ รังสรรค์ ประเสริฐศรี ผู้เขียนทั้งสองพยายามศึกษาและเปรียบเทียบประสิทธิผลและการคุ้มทุนของระบบการศึกษาไทยในช่วงระยะเวลาหนึ่ง

บทความของ อรุณ รัชธรรม ได้สรุปผลงานวิจัยการบริหารงานเมืองพัทยา ซึ่งเป็นระบบการบริหารเมืองที่อยู่ในความสนใจของนักวิชาการไทยอย่างยิ่ง ส่วนประสิทธิ์ ทองยี่ศิริ ได้เสนอถึงข้อบกพร่องในการประเมินโครงการทางเศรษฐกิจ ผลกระทบของโครงการดังกล่าวต่อธรรมชาติและคุณภาพสิ่งแวดล้อม มักจะถูกละเลยในการประเมินโครงการ บทความนี้จึงได้เสนอเทคนิคและวิธีการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมทางเศรษฐศาสตร์

บทความของ สมนึก แดงเจริญ วิเคราะห์การพัฒนาของประเทศในโลกที่สามซึ่งมักต้องพึ่งพาอาศัยประเทศที่พัฒนาแล้วเป็นหลัก ลักษณะการพึ่งพาเกิดขึ้นได้ในรูปแบบต่างๆ กัน แต่เนื่องจากเงื่อนไขต่างๆ เปลี่ยนแปลงไป ประเทศที่กำลังพัฒนาจึงไม่สามารถ (และไม่ควร) พึ่งพาประเทศที่พัฒนาแล้วในอนาคต

บทความเรื่องการจัดระเบียบทางสังคม โดย งามพิศ สัตย์สงวน ได้อธิบายถึงความหมายของหัวข้อดังกล่าวในรายละเอียด ผู้อ่านอาจจะรู้สึกพอใจที่ได้รับความกระจ่างในหัวข้อที่เราพูดคุยถึงบ่อยในสังคมศาสตร์ แต่ยังคงมีความเข้าใจอย่างลึกซึ้ง

เรื่องของ E.J. Mishan “The Future is Worse Than It Was” เป็นบทความที่กระตุ้นให้ผู้อ่านเกิดความรู้สึกบางอย่าง เพราะบางท่านอาจจะไม่เห็นด้วยกับภาพพจน์ของอนาคตที่เขาได้วาดให้เห็น แต่เราไม่อาจปฏิเสธข้อวิเคราะห์หลายข้อของเขาเกี่ยวกับลักษณะสังคมปัจจุบันที่เน้นการเจริญเติบโตทางตัวตูดอย่างขาดเป้าหมายและทิศทาง และเราเห็นด้วยว่าความเจริญทางเศรษฐกิจ มิได้เป็นปรากฏการณ์อันเดียวกันกับการเพิ่มคุณภาพของชีวิตให้ดีขึ้น ความเจริญทางเทคโนโลยีในปัจจุบันอาจจะขาดการควบคุมอย่างถูกต้อง ดังนั้นเทคโนโลยีอาจไม่เป็นประโยชน์ต่อชีวิตมนุษย์เท่าที่ควร แต่เทคโนโลยีอาจจะครอบงำชีวิต ทำให้ความเป็นมนุษย์ของคนลดน้อยลงทุกวัน ดังนั้น จึงเห็นว่า Mishan ได้กระตุ้นให้เราพิจารณาปัญหาดังกล่าวจากหลายแง่มุม

ขอขอบคุณท่านผู้อ่านที่ให้ความสนใจต่อวารสารค่ะ

จُر วิจิตรวาทการ